

liggen, enz. Ik heb van der Hoeven verzocht hem te zeggen, dat ik op geenerhand manier weer in eenige betrekking tot hem komen wil, en dat ik mij verheug, door hem zelven de aanleiding gekregen te hebben om onherroepelijk af te breken. Adieu”.

Immerzeel is dus van de baan; en den 2en Nov. 1836 kan Tollens bovendien schrijven: „. . . A propos! van het bewuste Tuiltje bij Immerzeel, dat mij zoo lang een doorn in 't vleesch geweest is, ben ik weêr eigenaar en bezitter. Daaroemtrent nader . . . (volgens brief 17 Jan. 1838 werd het voor f 200 afgekocht).

Kort tevoren had Tollens een groot verlies geleden; zijne vrouw stierf op nieuwjaarsdag van 1838; terwijl, zoo als in de aankondiging staat, de harde slag nog verzwaard werd door den zorgvollen toestand van zijnen oudsten zoon, „wiens tegenwoordig krankbed, naar alle menschelijke berekening, zijn sterfbed zal worden”. Die dood volgde spoedig. „Ik dank u, mijn Vriend!” schrijft Tollens 24 Maart 1838 aan G. T. N. S., „voor de bescheidenheid, die U weêrhouden heeft, mij aan mijne belofte te herinneren in de rampen, die mij getroffen hebben. Niet alle uwe confrères zouden zoo discreet zijn geweest. . . Nu kom ik mijzelven aanbieden . . . Mijne wonden bloeden nog wel pijnlijk en zullen zeker nooit geheel genezen, maar ik gevoel dat bezigheden eene heilzame afleiding zijn en dat ik, ook mijne ledige oogenblikken, niet met mijmeren moet slijten”.

Een nieuwe periode vangt thans aan, waarin G. T. N. Suringar de eenige uitgever van Tollens' werken is, terwijl zij bovendien bij hem gedrukt worden; het eerst verschijnen „Dichtbloemen, bij de naburen geplukt” die het „Tuiltje” vervangen.

Verwonderlijk is dat Tollens zich weder uit eigen wil contractueel aan eenen uitgever bond, waarvan hij nog niet zoo lang geleden heftig berouw toonde te hebben, en waarvan hij ook later weer groote spijt zal betuigen. Hij zag echter blijkbaar in dat de belangen van den uitgever ook de zijne waren; dat van de animo, liefde, energie en geschiktheid van